

Стопанинътъ вижда, че това ще го разсипе и решилъ да се помири съ смока.

— Слушай, казалъ му той единъ данъ, станалото — станало, то не може да се върне вече. Ти виждашъ, че лозето запусътва; не мога да го обработвамъ, защото се боя отъ тебе. Пъкъ и ти не можешъ свободно да се печешъ на слънце и да търсишъ храна, защото се страхувашъ да не те издѣбна съ нѣкой ударъ въ главата. По-добре е да се помиримъ и заживѣемъ, както по-преди.

— Нищо по-добро и по-желателно отъ това, отвърналъ смока. Но, докато азъ виждамъ отсѣчената си опашка, а ти — гроба на детето си, помирение между насъ не е възможно. Трѣбваше още отначало да мислимъ по-добре и да не си правимъ пакостъ...

И като изсъскакъ страшно, смокътъ се прибралъ въ дупката си.

Огъ тогава и до сега нѣкогашното хубаво лозе стои така запусътло.

Добромирко.

Обичамъ.

Обичамъ, кога ранна птичка
Пролѣтъ мила възвести,
Кога мила ластовичка
Дома бащинъ посети.

Кога слънцето изгрѣва
Въ бледокървави зари,
Кога денътъ обещава
Радостъ, пѣсни и игри.

Обичамъ на май тревитъ
И чудниятъ имъ ароматъ —
Радостта на младинитъ
Обичамъ азъ въ тоя свѣтъ.

Цв. Спасовски.